

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Tavaly augusztusi az emlék, egy északi, vízparti kirándulásról. A cél egy régi, rozsdás világítótorny. Hat kilométer oda, hat vissza. Nem tűnik annyinak, mert az út egyenes, a távolban pedig ott dereng a cél. A látzat viszont néha csal, és az út mégiscsak hosszabb, mint amilyennek látszik. Cserébe a látvány pazar. A bal oldalon vöröses színű, homokos part emelkedik, éles határral, meredeken szakad a tengerbe, az ott magasodó fák gyökereit sok helyen szabadon hagyva a levegőben. A vörös homokkőbe kanyargós mintákat vájt a víz és a szél. Tőlünk jobbra az áttetsző, tiszta tenger. A terep változatos: bokrok, fák, fent a merdek part tetején fenyőerdő, lent száraz, süppedő homok, a tengert időnként kisebb-nagyobb kövek törik meg, befolyik közjük a víz. A helyenként szikla méretű kövek változatos színekben mutatják magukat: agyagsárga, zöld, vörös, kék, bordó. Az egyenetlen terep miatt hamar többfelé szakad a társaság, de látótávolságon belül maradunk. Egy idő után azt veszem észre, hogy egészen

egyedül maradtam, annyira, hogy azt hiszem, nem is tudom behozni a hátrányomat, pedig nagyon igyekszem. A vizet megtörő sziklák egyre sokasodnak, én pedig próbálok a part felől, a száraz homokon át kerülni, de hamar rájövök, hogy ott nagy erőfeszítések árán, csak nagyon lassan lehet haladni, mert a homok lehúz és minden lépés egy merő küzdelem. Mindenképpen a víz felé kell tartanom, és a sziklákon át lépdelve haladni a világítótorny felé, meg azért is, hogy utolérjem a társaimat. Közben nemigen tudom szem előtt tartani őket, hiszen a kövek egymástól teljesen véletlenszerű távolságban hevernek a parton, és korántsem egyforma nagyok. Nem érdemes pár lépésnél előbbre tekintenem, így a szememmel mindig csak a következő sziklát keresem. Mégis gyakran megtorpanok, elbizonytalanodom, hogy hová is lépjek, a távolba figyelek, lassan jutok előre. Egyedül, a víztől csúszós köveken lépve, van bennem némi félelem: nem bírom abban, hogy épségben célba érek. Nem erősségem,

Februári imaszándékunk

Áldd meg, Urunk a szegényeket!

Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában tartózkodott, odament hozzá egy asszony. Alabástrom edényben drága illatos olajat hozott, s ahogy ott ült az asztalnál, a fejére öntötte. Ennek láttára a tanítványok boszszankodtak: „Mire való ez a pazarlás? Hisz jó pénzért el lehetett volna adni, s az árát a szegények közt szétosztani.” Jézus észrevette, s így szólt hozzájuk: „Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hisz jót tett velem. Szegények mindig lesznek veletek, de én nem maradok mindig veletek. (Mt 26,6-11)

most mégis gyorsan kell dönteni, hogy melyik sziklára teszem a lábam, kockáztatva, hogy két kő közé, vagy a vízbe csúszom. Ám az, hogy mindig csak a következő lépés helyét nézem, elfeledtetni félelmemet. Bizonytalanságom elszáll, gyorsabban haladok. Már nem zavar, hogy messze vagyok a többiektől, nem félek a vízbecsúszástól, a bokaficamtól, nem érzem magam egyedül. Jelen vagyok an-

nak, ami éppen most történik velem. Nem gondolok arra, ami volt, arra sem, mi lesz, csak a következő kőre figyelek. Mégis tudok bízni a célba érésben, és Benne is, aki magányomban és bizalmatlanságomban is végig velem volt. Minden elrugaskodásnál odaadom magam a következő lépésnek, és a bizalomnak, hogy jó helyre érkezem. Nem is kell most több. Gondolataim az "itt

és most"-ra koncentrálnak, jelenlétemre ebben a helyzetben. Mindarra, amit *most* kapok: a táj szépségére, a létezés, a haladás örömeire, s arra, ami ezen túl van, amiből mindez fölfakad: a bizalom ajándékára. Egyszer csak azt veszem észre, hogy utolértem a társaimat.

Seidel Nóra

Sudoku és zsoltár

Bámulom az eget, kezed művét, a holdat és a csillagokat, amelyeket te alkottál. Mi az ember, hogy megemlékezel róla, az ember fia, hogy gondot viselsz reá? Majdnem isteni lényé teted, dicsőséggel és fönséggel koronáztad. Hatalmat adtál neki kezed műve fölött, mindent lába alá vetettél: minden juhot és barmot, a mezők vadjait, az ég madarait s a tenger halait, mindent, ami a tengerek ösvényén kering, Uram, mi Urunk, milyen csodálatos széles e világon a te neved!

				6	4	1	3	8
						5		
			3		8		2	6
						8	5	
3			7		2			
	4		9		1			2
5		4	2				8	
1				9	7			
2				3		6		1

Három történet arról, hogy az imádság nem zsákbamaczka

1. Amikor a húszas éveim végén egyedül maradtam, és a tanári munkára is alkalmatlannak bizonyultam, elveszettnek éreztem magam állás, a saját család reménye és célok nélkül. Haragudtam Istenre, amiért engedte, hogy fölösleges és magányos legyek. Hiába imádkoztam, panaszkodtam és könyörögtem, úgy éreztem, hogy válaszra sem méltat. Később az a gondolatom támadt, hogy hiszen Isten már kezdeményezett egy beszélgetést, én vagyok az, aki nem felelt... A Bibliát ugyanis akkor már évek óta nem nyitottam ki. Olvasni kezdtem, nyaggatás és faggatás helyett hallgatni pró-

báltam a Jóistent. Lassan ment és nehezen, ma sem csinálom jól, de egyre gyakrabban látom meg a világos megoldást és a szeretetet Isten válaszaiban, sőt, látszólagos csendjében is. Elmúlt az az érzésem, hogy az ima csak egy üzenet, amit Isten rögzítőjén hagyok, és ha mázlim van, lejátssza. Teljesen egyetértek Pál apostollal, aki azt írja, hogy a hit hallásból van.

2. Volt korábban egy másik fájdalmas időszakom a szüleim válása után. Kamasz voltam, nehezen jöttem ki a nevelőanyámmal, az igazi anyukám-

mal évekig nem beszéltem. Akkor nem jártam keresztény közösségbe, de ismertem egy papot, akihez néha elmentem gyónni. Egy nap dühösen és kétségbeesve mentem hozzá, vad, keserű szavak ömlöttek belőlem. Mikor befejeztem a sírást, annyit mondott, hogy előttem egy asszony és a férje jártak nála, akik a gyerekeiket gyászolják, és hogy vezeklésként ezért a házaspárért imádkozzam.

Először dühös lettem, hogy az én bánatom helyett valaki más keservét hozza szóba az atya, és velem nem törődik. Este dafke nem imádkoztam. Más-

nap persze mégis imádkozni kezdtem értük, mert nyúzott a lelkiismeretem.

Azt vettem észre, hogy minél többet imádkoztam értük, annál jobban lettem – én. Nem oldódott meg minden bajom rögtön, de állandósult a vigasztalódás a szívemben, egyre csökkent a veszedések száma, egy idő után tudtam imádkozni olyanért is, akire haragudtam. (A párnak később született egy szép, egészséges kislánya.)

Sokszor, ha magam alatt vagyok, másokért imádkozom először – nem egészen önzetlenül...

3. A legkorábbi történet kisgyerekkoromból való. Nem szerettem hittanra, misére járni, a legtöbbször el is lógtam: inkább sportoltam, zenéltem helyette. Ha megroítottak, feleseltem, a vállamat vonogattam. Néha azért elmentem a templomba, büszkeségből: ugyanis szépen énekeltem, és a felnőttek dicséreteit akartam bezsebelni a misén. Egyszer fennhangon kérkedtem azzal, hogy én nem imádkozni, hanem énekelni járok ide. Egy bácsi azt felelte erre, hogy aki énekel, kétszeresen imádkozik. Szent Ágostont idézte.

Felnőtt fejemmel az éneklés nem

csak a rendszeres(ebb) imához segít hozzá, de a másokkal való törődéshez is: ma az egyetlen program az életemben, amiről sosem hiányzom, az a hétről hétre végzett énekes szolgálatom a közösségemben. Szégyenkezem és csodálkozom, hogy annak ellenére, mennyire gyenge, önző és piszkos tudok lenni, Isten „belém oltotta” az imádságnak ezt a formáját – hogy még akkor is imádkozhassak, amikor nem is tudok róla, hogy azt teszem.

Király Eszter

Jó dolog mint egy láthatatlan angyal e világon keresztül suhanni, itt ott csendesen megállva, az életet szolgálni, szeretni az alkotás Istenét. Nagyon jó dolog élni és alkotni! Ha az Isten maga mondáná, hogy nincsen túlvilág, és nem tartják számon a szeretetből adott pohár vizet, a jó szót, a lehajló gyöngédséget, a másokért végzett munkát, én akkor is ezen az úton mennék tovább, mert jó dolog a létezés örömét megosztani embertársaiddal. Jó dolog a kis homokból várat építeni, a téglából templomot az Istennek, otthont az embereknek. Jó dolog a földet feltör-

ni, és tarka virágot, hatalmas fákat ültetni csak úgy, hogy legyenek, hogy létükkel tanúskodjanak az élet, a kibontakozás, a folyamatosan mozgásban lévő Isten irántunk való végtelen szeretetéről.

Megéri? Építed, szépíted a világot, és észre se veszed: magadat építed, bontakoztatod ki, minden egyes kapavágás nem csak a földet teszi lakhatóbbá, hanem magadat is. Mindennapjaid szeretetének tüzeiben kiégő tégláidból nemcsak kint a világban épül ház, ott-hon a családotnak, hanem belülről építkezve megszületik benned a családjáért felelős felnőtt, az

apa, ki életet ad. Csodálatos életet adni, gyermeket szülni, és azt becsülettel, türelemmel az öntudatra ébredésig felnevelni, majd imádságos szeretettel az útját mindvégig egyengetni, és öreg fejjel az általad ásott kútból felbuggyanó tiszta vízben megmosakodni. Te ástad a kutat, de annak életet adó tiszta vizét nem te teremtetted, általad születik valami, ami nem te vagy, mely életet ad sokaknak, s melynek tükrében megláthatod végre te is az igazi, szép arcot.

Böjte Csaba OFM

(Forrás: Böjte Csaba OFM: Mindennapi hitvallás, Szent Ferenc Alapítvány, Déva, 2013. - Közzétéve a Szerző engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

Márciusi imaszándékunk

Segíts Istenünk, hogy minden nap tudjunk tenni valami jót!

Az ifjú erre kijelentette: „Ezeket mind megtartottam. Mit kell még tennem?” „Ha tökéletes akarsz lenni – felelte Jézus –, add el, amid van, az árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben. Aztán gyere és kövess engem!” Ennek hallatára az ifjú szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt. (Mt 19,20-22)

Gyere közelebb hozzám, megmutatom mi az igazi boldogság!

Sokáig éltem úgy, felkeltem, tettem a dolgomat, majd este lefeküdtem. Környezetemben ezt láttam, és nem éreztem hiányát semmi egyébnek. Úgy gondoltam, jól van így, ahogy élek. Vallásos ismerőseimtől időnként hallottam, ők minden nap egyszer vagy többször imádkoznak, ám azt, hogy miért és hogyan, nem kérdeztem, mert nem érdekelt. Csodálkoztam időnként, mire fecsérlik el az idejüket, és úgy gondoltam, semmi értelme az egésznek. Hittem Istenben, ahogy szokták mondani, a magam módján. Most már tudom, hogy ez egy teljesen rendszertelen, vagy eszembe jutott, vagy nem alapú álvallásosság volt, gyakorlatilag semmi kapcsolatom nem volt sem a hittel, sem Jézussal. Tudtam, ezt nem így kéne, ám sem kedvem, sem erőm nem volt a változtatáshoz.

Egyszer, már nagyon régen, egyre erősödő, óriási ürességet

kezdtém érezni a lelkemben, és mintha egy hívó szó szólt volna: Gyere közelebb hozzám, megmutatom mi az igazi boldogság! Ez így ment pár napig, és éreztem, tudtam, most már lépnem kell, mert azt pontosan tudtam, hogy ki is szólított meg legbelül. Életem inentől kezdve megváltozott, méghozzá pozitív irányba. Elmentem egy plébániára, és jelentkeztem katekumenátusra, megtanulni a hit alapjait, hetente egy alkalommal. Megtanultam – mert segítettek, hogyan is kell, hogyan is lehet – helyesen imádkozni. Ez nem csak azt jelenti, hogy imaszövegeket mondok hangosan, vagy hangtalanul. Ha csak ez lenne, már rég nem érdekelne, mert olyan lenne, mint egy vers felolvasása, az pedig irodalom, és nem hit.

Az ima ott segít hinnem, hogy belül, a lelkemben egyszer csak érzem, nem vagyok egyedül, Valaki, akit eddig se nem láttam, se

nem hallottam, időnként szól hozzám. Most már tudom, eddigi életem során is folyamatosan szólt hozzám, ám nem hallottam meg segítő szavait. Állandó zajban éltem, és ez alatt nem csak azt értem, hogy szólt körülöttem mindig valaki, vagy valami, hanem a gondolataim is örökös zajban éltek. Csak ki kell próbálni, egy csendes helyen némán ülni pár percig, vagy fél-egy óráig! Azt tapasztaljuk, zúg a fejünk, gondolatok tucatjai rohannak meg a legkülönbözőbb dolgokkal kapcsolatban. Mióta tudok imádkozni, vagyis csöndben lenni és nem gondolni semmire, tudom figyelmemet Jézusra irányítani, szép lassan elcsendesülnek fejemben a gondolatok, elhalkul a zaj, csönd van a fejemben. Azóta időnként hallom, ahogy Jézus a Szentlélek közvetítésével tanácsot ad, segít eldönteni egy-egy nehéz élethelyzetben mi a helyes, és mitől meneküljek el, mit ne tegyek. Ezek az imaidők olyan békét, örömet és boldogságot adnak, amit ma már semmiért nem cserélnék el! Hittem egyre erősebb lesz az által, hogy naponta megtapasztalom az igazi szeretetet, Isten létezését.

káté

A siker

Egy kínai misszionárius és egy neves énekes ugyanazzal a hajóval tért haza az Amerikai Egyesült Államokba. A misszionárius számos éven át dolgozott Kínában. Az énekes csak két hétig szerepelt ott. Amikor New Yorkban kikötöttek, a misszionárius nagyon elcsodálkozott, midőn meglátta a rajongók nagy tömegét, akik lelkesen köszöntötték a kedvenc énekest.

– Uram, nem értem – mormogta magában a misszionárius. – Életemből 42 évet szenteltem Kínának, ez meg csak két hétig tartózkodott ott. Mégis, öt sok ezer

személy üdvözli itthon, engem meg senki.

Az Úr így válaszolt: – Csakhogy, fiam, te még nem érkeztél haza.

Egyik nap egy turista látogatott el a neves rabbihoz.

Nagyon elcsodálkozott, midőn látta, hogy a rabbi lakása csak egy kis szobából áll. Az is dugig tele könyvekkel. A szegényes bútorzat pedig egy asztal és egy pad. „Rabbi, hol vannak a bútoraid?” – kérdezte a turista. „És a tieid hol vannak?” – kérdezte a rabbi. „Az enyéim? Hiszen én itt csak átutazóban vagyok” – válaszolta a turista. „Én is” – vallotta meg a rabbi.

(Forrás: Bruno Ferrero: Ami fontos: a rózsza... Don Bosco Kiadó, 2009. - Közzétéve a Don Bosco Kiadó engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpsztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyszoracsi.hu